

3 Про механізми реалізації підписаної цього тижня Хартії стратегічного партнерства зі США розповідає міністр закордонних справ Дмитро Кулеба

5 Львів'янин Олександр Гергерт добровольцем захищав Україну від російських агресорів, а тепер змінив професію на будівельну

6 Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку організації виїзду дітей за кордон на оздоровлення та відпочинок»

ГАЗЕТА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

СУБОТА, 13 ЛИСТОПАДА 2021 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№219 (7087)

ЦИТАТА ДНЯ

МАКСИМ НЕМЧИНОВ:

«Ми фактично перебуваємо в стані енергетичної війни з Росією, яка блокує імпорт з Казахстану, не пускаючи залізничні вагони з вугіллям, постійно зменшує замовлені потужності з транзиту газу».

Заступник міністра енергетики про постійні спроби РФ посилити вплив світової енергетичної кризи на Україну

Україна та ЄС розширюють горизонти відносин

ДИПЛОМАТІЯ. За останні роки в офіційних Києва та Брюсселя з'явилося більше спільних тем, до обговорення яких обидві сторони підходять з точки зору прагматизму. Таку думку під час свого першого із серпня цього року спілкування з журналістами висловив Представник України при Євросоюзі Всеволод Ченцов. За його словами, таким змінам посприяла Угода про асоціацію. «Щоб побачити, що Угода про асоціацію почала працювати, був потрібен час, проте є розуміння того, що ми можемо робити далі», — сказав дипломат, наголосивши, що горизонт відносин між Україною та ЄС помітно розширився.

Всеволод Ченцов поділився думками про перспективи співпраці України у межах «Східного партнерства» і розповів про підготовку до саміту цієї ініціативи на найвищому рівні, який має відбутися у Брюсселі 15 грудня, участь у якому візьме Президент Володимир Зеленський. Учасники бесіди обговорили міграційну кризу на кордонах ЄС із Білоруссю та питання енергетичної безпеки, пов'язані із запуском газогону «Північний потік-2».

ЦИФРА ДНЯ

10

МЛН ТОНН

вугілля споживає в середньому країна впродовж опалювального сезону. Вісім з них припадає на власний видобуток

Україна та Словаччина запрограмовані на перспективну взаємодію

Прем'єр-міністр Денис Шмигаль разом зі словацьким колегою Едуардом Хегером відвідали Ужгородську спеціалізовану загальноосвітню школу І-ІІІ ступенів №4, де навчання проводять українською мовою і поглиблено вивчають словацьку

ДОБРОСУСІДСТВО. Обидві держави прямують шляхом активізації взаємовигідної співпраці

Газета для тих, хто приймає рішення

Розпочалася передплата на 2022 рік. Передплату приймають усі відділення поштового зв'язку. Також її можна оформити на сайті: ДП «Преса» www.presa.ua ПАТ «Укрпошта» www.ukrposhta.ua

ОПЕРАТИВНО

друкуємо закони України, укази і розпорядження Президента, урядові рішення, адже більшість із цих документів набирають чинності саме з дня опублікування в «Урядовому кур'єрі»

ОБ'ЄКТИВНО

висвітлюємо діяльність глави держави, роботу Кабінету Міністрів, органів виконавчої влади в центрі та на місцях

КОМПЕТЕНТНО

на запитання читачів відповідають авторитетні спеціалісти: урядовці, юристи, учені, лікарі

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА

	для ветеранів війни, пенсіонерів, чорнобильців, студентів	для інших передплатників та підприємств і організацій
на 1 місяць	40 грн	70 грн
на 3 місяці	120 грн	210 грн
на 6 місяців	240 грн	420 грн
на рік	480 грн	840 грн

Соціальний передплатний індекс 40227

УВАГА! Послуга за приймання передплати на 2022 рік — безкоштовна.

Передплатний індекс 61035

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 15 листопада 2021 року

USD 26.1107 за 1 долар США

EUR 29.9007 за 1 євро

RUB 3.6188 за 10 рублів

AU 48500.89

AG 655.99 за 1 трійську унцію

PT 28228.54

PD 53765.85

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Україна та Словаччина запрограмовані на перспективну взаємодію

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

Офіційна зустріч Прем'єр-міністра України Дениса Шмигаль з Прем'єр-міністром Словачкої Республіки Едуардом Хегером на території Закарпатської області розпочалася з візиту очільників урядів двох держав на пункт пропуску «Ужгород — Вишне-Немецьке» на спільному українсько-словацькому кордоні.

Глави урядів оглянули перебіг реконструкції наявних та будівництво нових об'єктів інфраструктури пункту пропуску «Ужгород» у пасажирському напрямку.

«Реконструкція пункту пропуску «Ужгород» дасть змогу громадянам швидко й комфортно перетинати кордон зі Словаччиною та посилить взаємодію між нашими країнами. Тривають роботи з облаштування пішохідного руху. Передбачено модернізацію й технічне переоснащення пункту пропуску», — цитує слова Дениса Шмигаль департамент комунікацій Секретаріату Кабінету Міністрів.

На пункті пропуску «Ужгород» заплановано завершення реконструкції пасажирської ділянки, будівництво складу митного органу, відновлення навісів вантажного терміналу та встановлення сканувальної системи для легкових автомобілів.

За інформацією Держприкордонслужби, буде відкрито вісім ліній для оформлення пасажирських транспортних засобів, зокрема дві — для автобусів і дві — для пішохідів. Це єдиний пункт пропуску зі Словаччиною, який проводить оформлення всіх транспортних засобів і пасажирів.

На пункті пропуску «Ужгород — Вишне-Немецьке», що на спільному українсько-словацькому кордоні, тривають роботи з облаштування пішохідного руху

Наш Прем'єр зазначив, що сподівається на укладення необхідних угод зі Словаччиною, а це дасть змогу запровадити пішохідний та велосипедний рух в пункті пропуску «Ужгород — Вишне-Немецьке». Удосконалення інфраструктури збільшить спроможність пункту.

Очільник уряду підкреслив, що Україна зацікавлена в розвитку співпраці зі Словаччиною в митній галузі. Одним з актуальних напрямів такої співпраці залишається обмін інформацією між митними органами обох держав і реалізація пілотного проекту з обміну попередньою інформацією. Триває робота щодо можливості взаємного визнання результатів митного контролю товарів і транспортних засобів.

Денис Шмигаль разом зі словацьким колегою відвідав Ужгородську спеціалізовану загальноосвітню школу I—III ступенів №4, де навчання проводять українською мовою і поглиблено вивчають словаць-

ку. Прем'єр зауважив, що і йому, і гостеві припав до душі освітній процес у школі.

«Співпраця у галузі культури й захист прав національних меншин завжди були пріоритетами у двосторонніх відносинах зі Словаччиною. Ми постійно працюємо над удосконаленням системи загальної середньої освіти в частині вивчення іноземних мов. У цьому можна переконатися на прикладі школи в Ужгороді з поглибленим вивченням словацької мови», — зауважив український урядовець. Він наголосив, що для України ключовим залишається збереження мережі шкіл з вивчення української мови (за аналогією з тим, як робить це Україна щодо вивчення словацької) та підтримка словацькою державою української освіти у Словаччині.

Того самого дня відбулися переговори очільників урядів України та Словаччини.

«Переговори стосувалися широкого спектра взаємодії. Насамперед

вдячний колезі за підтримку Словаччиною територіальної цілісності й суверенітету України, сприяння Україні в реалізації курсу на членство в ЄС і НАТО. На початку листопада президенти обох країн підписали спільну декларацію про визнання європейської перспективи нашої держави. Вдячні нашим словацьким друзям за такий важливий для нас етап підтримки», — заявив Денис Шмигаль після тривалих і плідних переговорів.

Він зауважив, що Словаччина — один із ключових партнерів України в галузі енергетики. Тож ішлося про можливість збільшення поставок природного газу в Україну через територію Словаччини. Це може відбуватися відповідно до домовленостей операторів газотранспортних систем обох країн.

«Упевнений, що Словаччина сприятиме синхронізації об'єднаної енергосистеми України з енергосистемою континентальної Європи, що має відбутися до 2023 року. Об'єднання наших ринків зна-

чно підвищить рівень енергобезпеки всієї Центрально-Східної Європи», — переконаний Прем'єр.

Щодо транспортної галузі, то, за його словами, важливою складовою взаємодії може стати забезпечення залізничних контейнерних перевезень на маршруті Азія — Європа.

«Україна проводить роботу з організації перспективних логістичних схем таких перевезень українською залізницею. Для наявних контейнерних поїздів розроблено графіки руху. Пропускна спроможність Української залізниці дає змогу залучати додатковий вантажопотік, у чому наша держава зацікавлена. Так само в контексті перевезень на маршруті Азія — Європа зацікавлені у створенні зі Словаччиною мультимодальних логістичних терміналів з обробки вантажів на українсько-словацькому кордоні. Це сприятиме активізації співпраці й дасть потужний імпульс соціально-економічному розвитку прилеглих регіонів наших країн», — переконаний Денис Шмигаль.

Сторони обговорили питання розвитку прикордонної інфраструктури, перспективу відкриття нових пунктів пропуску та організації спільного прикордонно-митного контролю.

Денис Шмигаль підкреслив, що задля активізації співпраці важливо використовувати двосторонні механізми. Найближчим часом, згідно з домовленостями, буде визначено дати проведення засідань українсько-словацької змішаної комісії з питань економічної, промислової, науково-технічної співпраці, міжурядової комісії з питань транскордонної співпраці, комісії з питань національних меншин, освіти та культури.

Уряд запевняє: країна буде з теплом

ОПАЛЮВАЛЬНИЙ СЕЗОН. Ціни на енергоносії для населення не зростуть, і вдасться уникнути віялових відключень електроенергії

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

Хоч нині за вікном ще відносно не холодно, зміна погоди вже не за горами. Нещодавно більшість українців увійшла в новий опалювальний сезон, та має певні перестороги щодо вартості енергоносіїв і забезпечення безперебійності їх постачання. Проте урядовці запевняють, що у країні достатня кількість енергоресурсів для стабільного проходження опалювального сезону 2021—2022 років.

АЕС мають вийти на рекорд

«Атомна енергетика формує базу, яка забезпечить стабільне проходження опалювального сезону. Працюють 11 атомних енергоблоків. Наприкінці листопада — на початку грудня виводять з ремонту ще три, і весь опалювальний сезон працюватиме 14 блоків атомних електростанцій з 15 наявних в Україні. Ніколи стільки блоків в Україні одночасно не працювало», — зауважив в ефірі одного з телеканалів Прем'єр-міністр Денис Шмигаль.

Теплі батареї підвищують продуктивність праці

За словами очільника уряду, на сьогодні в газосховищах України майже 18 мільярдів кубометрів блакитного палива, а в середньому за опалювальний сезон країна використовує близько 8 мільярдів кубометрів, повідомляє департамент комунікацій Секретаріату Кабінету Міністрів.

«У нас газу абсолютно достатньо для опалення. Також потужна гідрогенерація. Цього року було запущено ще один гідроакуму-

люючий блок на Дністровській ГЕС, що значно посилює потужності української енергосистеми», — зазначив Прем'єр.

Він повідомив, що наступного року з ініціативи Президента буде реалізовано масштабну програму енергоефективності. Адже нині, на жаль, втрати тепла в містах сягають 60%. І це слід виправити.

«Від виробництва тепла до доставки його в батареї втрати становлять до 60%.

Це означає, що 60% коштів у платіжці ми переплачуємо через використання застарілих мереж, обладнання та неенергоефективні будинки», — констатував глава уряду. Він наголосив, що програма енергоефективності, власний видобуток газу, розвиток атомної енергетики — це урядова стратегія того, щоб з наступного року спокійно входити в опалювальний сезон.

Комуністичні не мають здоров'я

Денис Шмигаль укотре запевнив українців, що ціни й тарифи на житлово-комунальні послуги в цьому опалювальному сезоні залишаться незмінними. Тариф на електроенергію було знижено для 80% домогосподарств, які споживають її на місяць менш ніж 250 кіловат, до 1,44 гривні. Для решти споживачів він залишається на рівні 1,68 гривні.

«Нафтогаз пропонує населенню блакитне паливо за ціною 7,96 гривні за кубометр. Ті споживачі, що потрапили до постачальни-

ка останньої надії, сплачуватимуть за такою самою ціною. Ми уклали меморандум із представниками місцевого самоврядування, аби залишити тарифи на тепло й гарячу воду на торішньому рівні. Для цього держава дає 4% ПДФО й 13,44% акцизу в місцеві бюджети наступного року. Це понад 30 мільярдів гривень, яких цілком достатньо для виконання цього завдання», — запевнив Денис Шмигаль.

Соціально вразливі будуть із субсидіями

Прем'єр-міністр підкреслив, що всіх, хто потребує субсидій, буде ними забезпечено. А в областях, які потрапили в «червоні» зони карантину, нормативи для нарахування субсидій споживачам збільшено на 50% згідно з постановою Кабінету Міністрів. Він зауважив, що уряд активно й ефективно працює, щоб безперервність постачання газу, тепла й електроенергії до закладів критичної інфраструктури, соціального спрямування та домівок

українців залишалися нормою. Адже саме це забезпечить стабільне проходження опалювального сезону. Прем'єр запевнив українців, що підстав для віялових відключень електроенергії цього опалювального сезону немає і не буде.

«Уряд ухвалив рішення про заборону відключення або не включення під час опалювального сезону тепла й газу для населення й для всіх підприємств. Безперервне постачання газу й тепла забезпечено законодавством і рішеннями Кабінету Міністрів», — підкреслив Прем'єр-міністр. — Підстав ні в Міністерства енергетики, ні Укренерго для віялових відключень немає. Ми не готуємося до віялових відключень, планів таких не складаємо». Він закликав політиків не виносити в суспільство «подібні маніпуляції», адже це «дестабілізує ситуацію».

Денис Шмигаль зауважив, що протягом року відповідні служби можуть здійснювати регламентні роботи для ремонту ліній електропередач. Але це не має позначитися на якості проходження опалювального сезону.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Міністр закордонних справ Дмитро Кулеба:

«Нова хартія зі США має ключове значення для системної протидії агресії РФ»

Фото з сайту ua.news

Відновлення роботи Комісії стратегічного партнерства України і США й підписання оновленої Хартії стратегічного партнерства вже дало поживу для дискусій аналітикам та політологам в Україні й за кордоном.

Укрінформ по гарячих слідах поставив запитання про ці дві важливі події міністрові закордонних справ України Дмитрові Кулебі, чийм підписом від імені України було скріплено стратегічний документ, який, сподіватимемося, матиме значний вплив на майбутнє нашої країни та її відносини з одним з наших ключових партнерів.

— Пане міністре, два місяці тому президенти Зеленський і Байден ухвалили спільну заяву про стратегічне партнерство України і США, в якій йшлося, що оновлена хартія має відзначити підвищений статус партнерства між нашими країнами. Поясніть, будь ласка: статус підписаного вами з держсекретарем США Ентоні Блінкеном документа має більше символічне чи практичне значення? Це протокол про наміри чи план дій?

— Це не протокол про наміри і не план дій, це довгострокова стратегія розвитку відносин України та США на наступні десять років. Загалом нам завжди в Україні бракувало такого планування: не на рік, а на десять років наперед.

Своїми діями ми активно лікуємо хронічну українську короткозорість. На доручення Президента Володимира Зеленського зробили та затвердили першу в історії Стратегію зовнішньополітичної діяльності України; ухвалили довгострокову стратегію деокупації Криму; створили історичну за масштабом «Кримську платформу», спрямовану на довгострокову роботу з повернення Криму; створили нові регіональні альянси — «Люблінський трикутник» з Польщею та Литвою, «Асоційоване тріо» із Грузією й Молдовою, «Квадригу» з Туреччиною. Усе це складові нової проактивної та довгострокової зовнішньої політики, і підписання нової Хартії стратегічного партнерства Україна — США — важливий крок у цій загальній стратегії.

Я ніколи не покладаюся в дипломатії на щасливий квиток. Реальні великі перемоги здобуваються працею. Наполегливою, системною та довгостроковою. Підписання нової хартії зі США — це, як кажуть, державницьке рішення. Київ та Вашингтон закріпили в офіційному державному документі: ось куди ми йдемо, і в наступні десять років цей курс загалом не буде мінятися. Хоч би хто очолював наші країни, хоч би що відбувалося у світі, авіаносець стратегічного партнерства Україна — США рухатиметься прокладеним курсом.

Хочу окремо наголосити, що такі великі довгострокові домовленості мають ключове значення для протидії російській агресії. Перемогти Росію на дипломатичному фронті голим креативом не вдасться,

це можна зробити лише системною працею, послідовними зусиллями та плануванням на роки наперед. Хартія стратегічного партнерства — це приклад саме такої роботи. Нова хартія свідчить і про більш впливову роль України у світі. Наша країна стає проактивним гравцем на міжнародній арені. Крім того, підписання документа відкриває нові перспективи в нашому партнерстві зі США: дасть змогу залучити нові інвестиції, створити нові можливості для бізнесу, збільшити військову допомогу, розвивати нові безпекові формати взаємодії за активної участі і Києва, і Вашингтона.

— У хартії 2008 року теж підтверджено важливість гарантій безпеки, зокрема і з посиланням на Будапештський меморандум. Що у безпековому сенсі змінить для України оновлена хартія? Як вона допоможе нам у протидії російській агресії?

— Хартія 2021 року відповідає новим безпековим реаліям, пов'язаним з агресією Росії проти України. США наголошують на зобов'язаннях щодо підтримки суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України у межах її міжнародно визнаних кордонів включно з Кримом. Сполучені Штати вперше зафіксували в документі такого рівня свою довгострокову підтримку діяльності «Кримської платформи». Оновлений документ передбачає розширення взаємодії зі США задля зміцнення обороноздатності України, посилення безпеки, зокрема енергетичної, в Європі загалом та Чорноморському регіоні зокрема. Сполучені Штати в умовах гібридної агресії Росії підтримують прагнення України інтегруватися в ЄС і НАТО. США залишаються нашим стратегічним партнером номер один у галузі безпеки, протидії російській агресії та імперським амбіціям Кремля. Українська дипломатія зміцнює безпеку за трьома основними напрямками, які можемо умовно назвати так: санкції, союзники, зброя.

Звісно, коли йдеться про оборону від російської агресії, маємо покладатися насамперед на власні сили. Не треба мати ілюзій, що хтось замість нас воюватиме за нашу державу чи боронитиме її. Але ми точно можемо зробити Україну сильнішою, а агресора — слабшим. Саме це дипломати роблять уже сьогодні: ми гуртуємо довкола України сильних союзників, підтримуємо і збільшуємо політичний, дипломатичний і санкційний тиск світової спільноти на державу-агресора, домовляємося, щоб в українського війська було дедалі більше нової сучасної зброї.

У цьому плані підписання хартії має велике значення за всіма трьома переліченими напрямками зміцнення безпеки. Документ передбачає розширення військової підтримки, надсилає РФ сильний сигнал політичної підтримки України з боку США та сприяє єдності євроатлантичної спільноти у проти-

стоянні агресивним діям РФ. Важливо розуміти, що безпека та економіка безпосередньо пов'язані, а тому посилення співпраці зі США — це позитивний сигнал для інвесторів і всіх тих, хто прагне вкладати кошти в нашу країну, створювати робочі місця, розвивати довгострокові проекти.

— Комісія стратегічного партнерства Україна — США відновила роботу після трирічної перерви, але і в цей період ми чули заяви про високий рівень нашого партнерства. Як на нього вплине відновлення засідань комісії?

— Відновлення засідань комісії дасть змогу поглибити та розширити стратегічний діалог України і США. Вересневий візит Володимира Зеленського до Вашингтона та 20 підписаних угод засвідчили, що стратегічне партнерство між Україною і США перебуває на найвищому рівні за всі роки незалежності нашої країни. 2021 року ми повністю змінили на свою користь хід гри в українсько-американських відносинах. Зверніть увагу: токсичні скандали та спроби дестабілізувати наше стратегічне партнерство залишилися позаду, про них уже ніхто не говорить. Ми успішно пройшли цей шторм і зберегли міцну двопартійну підтримку Сполучених Штатів.

Ми дуже вдячні Сполученим Штатам за те, що вони поділяють наш підхід — вигідні двосторонні домовленості, максимум конкретики і проактивна позиція у ключових питаннях. Тому що пріоритет Президента, уряду, Міністерства закордонних справ — це системна й наполеглива робота, і саме така стратегія вже дає Україні реальні економічні та безпекові переваги.

— Питання енергетичної безпеки України теж було одним з пунктів хартії 2008 року, зокрема там йшлося, Україна та США мають намір поглибити тристоронній діалог з Європейським Союзом щодо посиленої енергетичної безпеки. Чи під час засідання комісії сторони аналізували, чому це не спрацювало?

— Гадаю, на той час у світі загалом було менше розуміння, наскільки далеко Володимир Путін готовий зайти у використанні енергоресурсів як зброї. Газові війни, епоха побудови обхідних «потоків» — усе це відбулося вже після підписання першої Хартії стратегічного партнерства 2008 року.

Нині ж ситуація відмінна. Україна дуже наполегливо доводить усім партнерам нашу позицію. Безпека Європи загалом, України та Центральної Європи залежать від диверсифікації джерел енергоносіїв та надійних шляхів постачання. Коли ніхто не має вирішального важеля, всі почуваються в безпеці, а енергоресурси не перетворюються на політичну зброю.

Українська ГТС — це найнадійніший в Європі шлях постачання енергоресурсів. Багато років Україна вірою і правдою забезпечувала надійний транзит. Ми готові й надалі виконувати цю стратегічну

роль. Нині навіть додаткова пропускна спроможність української ГТС удвічі більша за всі можливі «Північного потоку-2» разом узяті. Правда полягає в тому, що в Європі ніколи не було ринкової, економічної потреби у додаткових маршрутах транзиту. Потреба була лише у Кремля, і з економікою вона ніколи не мала нічого спільного. Ми доносимо цю правду до партнерів. Як і правду про те, що нинішня енергетична криза в Європі створена та поглиблена саме Кремлем заради запуску «Північного потоку-2». Нехай ця правда комусь незручна, але ми не мовчатимемо, коли йдеться про безпеку нашої держави та Європи загалом.

— Україна опинилася у складній енергетичній ситуації. Чи обговорювали конкретні кроки США, які могли б допомогти нашій країні уникнути енергетичної кризи цієї зими?

— Безумовно, енергетична безпека та енергетична стабільність України була однією із ключових тем переговорів. У Вашингтоні чудово розуміють, що газовий шантаж Кремля — це загроза для енергетичної безпеки України та Європейського Союзу. Загрози такого рівня потребують системних зусиль США, ЄС, України.

Росія завжди грає на непорозуміннях і нездатності оперативно й консолідовано реагувати на загрози, хоч би кого вони стосувалися — України, Польщі чи США. Але чого точно не треба робити, то це нагнітати паніку. Насправді Україна цілком успішно долає зовнішні виклики. Світова енергетична криза впливає і на нас, але я переконаний, що всі виклики та загрози вдасться подолати.

— У зв'язку з енергетичною кризою в експертних колах знов обговорюють питання видобутку сланцевого газу в Україні. Чи йшлося про можливе повернення до співпраці зі США у розвитку проєктів щодо сланцевого газу в нашій країні? У США розроблено пересувні мініАЕС. Чи українська сторона цікавилася цією розробкою і можливістю її закупівлі? — Відповідь на обидва запитання: ні, не на цих переговорах. Між Україною та США є енергетичний діалог, де ці питання обговорюватимуть. Ми справді провели у Вашингтоні предметну розмову, як зміцнити енергетичну стійкість України цієї зими і що для цього можуть зробити США. Розуміємо, що у наступній зимовій місяці енергетичні питання будуть нерозривно пов'язані з безпековими.

— Державний секретар США Ентоні Блінкен у відеозверненні до учасників конференції з питань реформ в Україні у липні назвав п'ять напрямів, на яких США очікують прогресу від української сторони. Ішлося про судову реформу, прозоре корпоративне управління, ухвалення закону про реформування СБУ і притягнення до відповідальності корумпованих високопосадовців, жодно-

го з яких не засудили за корупцію з 2014 року. Чи обговорювали ви з держсекретарем Блінкеном поступ України на цих напрямках? Як його оцінює американська сторона?

— Нова редакція хартії містить позитивну оцінку дій України щодо проведення важливих реформ, зокрема в розвитку системи правосуддя, створення антикорупційних органів, проведення земельної реформи, децентралізації, діджиталізації та деолігархізації. В оновленій хартії закріплено підтримку з боку Сполучених Штатів амбітного плану трансформації економіки України, спрямованого на реформування та модернізацію ключових секторів економіки та залучення інвестицій. Україна проводить реальні реформи в дуже складних умовах. Наші стратегічні партнери, зокрема США, прекрасно це бачать. Нам не треба було нічого доводити у Вашингтоні, бо справи говорять самі за себе.

До прикладу, днями в Україні було створено етичну раду, яка допоможе провести очищення судової системи. Вирішальний голос у ній належить незалежним і авторитетним міжнародним фахівцям. Це довгоочікувана подія, до якої схвально поставилося не лише українське суспільство, її підтримали і наші стратегічні партнери, зокрема США. Безсумнівно, американські партнери підтримують нас на шляху внутрішніх трансформацій і у зміцненні нашої безпеки та підвищенні рівня добробуту українців.

— Напередодні засідання Комісії стратегічного партнерства Україна — США ви заявили, що вона надішле Москві чітке повідомлення, що Україна не залишиться наодинці з державою-агресором. Водночас МЗС Франції повідомляє про зустріч 12 листопада в Парижі міністрів закордонних справ і міністрів оборони Франції й Росії, на якій обговорюватимуть безпеку в Європі та політичні й військові аспекти регіональних і міжнародних криз. Яке повідомлення надсилають ці контакти Франції й Росії, на думку України і наших американських партнерів?

— Немає проблеми в тому, що Франція чи хтось інший говорить з Росією. Важливо, як саме і що вони говорять. Ми активно працюємо з партнерами, аби під час контактів із країнами Заходу, зокрема Францією, Росія не відчувала жодного потурання її агресії проти України. Переконалий, що Росія не відчує його і в Парижі.

— Як у США оцінюють створення Росією та Білоруссю міграційну кризу загалом і в контексті потенційних загроз для безпеки України?

— Україна та США єдині в негативній оцінці цієї ситуації: це гібридний тиск на Європу, якому ми готові спільно протидіяти.

Надія ІОРЧЕНКО,
Укрінформ

КУЛЬТУРА

Глиняний кінь і тарелі з рибами

МАЙСТРИ. Лауреат Шевченківської премії опішненський гончар Михайло Китриш, навіть втративши зір, працює щодня

Олександр ДАНИЛЕЦЬ,
«Урядовий кур'єр»

Із заслуженим майстром народної творчості України, лауреатом Національної премії України імені Тараса Шевченка Михайлом Китришем ми востаннє зустрічалися 2013 року на Дні гончаря в Опішному. Уже тоді він погано бачив, і коли йшли до нього додому, то його дружина Галина Сергіївна підтримувала його під руку. П'ять років, як вона пішла у засвіти, а її чоловік, якому нещодавно виповнилося 85 років, все ще свистунців ліпить. По п'ять штук за день. У це важко повірити, бо він повністю втратив зір, але це щира правда.

Ось і тепер сиджу навпроти нього в його майстерні — за столом біля вікна у двір, розпитую про всяку всячину. Іноді навіть волаю чи не на всю хату, бо майстер останнім часом ще й недочуває. Він відповідає, дивлячись кудись убік, а його пальці вимінають, погладжують, обтирають кавалок глини, з якого незабаром має сформуватися півник-свистунець.

«Харчувалися макухою без лушпиння й буряком»

Ліпити навпацки Михайло Єгорович придивлявся швидко, тому що в молоді роки на виробництві виліплював їх багато. «У дитинстві робив свистунів для комбінату. Комбінатівці приїжджали, забирали в мене, а потім самі випалювали, реалізовували. Зліпиш ото сотню — отримаєш п'ять карбованців. Тисячу набрав — і заробив 50».

Нині готові свистунці рідні майстра дарують екскурсантам. «Він молодець! Не занепадав духом після смерті бабусі. Місяць-два у нього була депресія, а тоді опанував себе, став майструвати. Попри слабке здоров'я, постійно перебуває в русі, всім цікавиться», — розповіла про нього онука, яка за ним доглядає, Олена Онищенко.

Великим оптимістом, майстром з особливим творчим почерком назвала його завідувачка науково-дослідного відділу музейної керамології Національного музею-заповідника українського гончарства Оксана

У 85 років Михайло Китриш ліпить по п'ять свистунців щодня

ДОСЬЄ «УК»

Михайло КИТРИШ. Народився 21 жовтня 1936 року в Опішному на Полтавщині. Потомствений гончар зі стажем гончарювання на одному місці — заводі «Художній керамік» 42 роки. Лауреат багатьох престижних премій, зокрема Шевченківської. Заслужений майстер народної творчості України.

Ликова, яка готує наукову статтю про його життя і творчість для мистецького альбому, що має побачити світ у музейному видавництві наступного року.

Поспілкувавшись із Михайлом Єгоровичем, зробив висновок, що в нього і голова світла, і пам'ять чіпка. Розповів, хто його привітав з ювілеєм: «Олесь Пошивайло був, квіти мені вручив, перший заступник генерального Таня Литвиненко й Оксана Ликова були». А за обідом поділився спогадами, як їхня сім'я пережила Другу світову війну.

«Через дорогу від хати, в якій ми тоді мешкали, зробили бомбосховище. Вкопали 4х2 метри рівчак, накрили його колодами, гіллям, соломкою, закидали землею, і там ховалися. Тато пішов на фронт, і його 1943 року поранило в плече. Пролежав у госпіталі, а тоді його комісували, додому прийшов інвалідом II групи».

Помовчавши якусь мить, певне, збираючись із думками, продовжив: «Нас у батьків було четверо, тому голодного 1947 року родині було дуже сутужно, доводилося ходити по людях, просити їсти. Бабуся, в якій ми квартирували, продала хату й виїхала до сестри чи дочки на Донбас, і нам відвели кімнатку на заводі, де батько працював нічним сторожем і за сумісництвом опалював заводське приміщення. То я ходив до нього на завод і там на грубі спав. Харчувалися ми продуктами з татової пайки, макухою без лушпиння й буряком, який пекли у глечикі».

Уранці я заходив додому до голови артілі, поки він ще не пішов на роботу. Бувало, дружина йому сніданок готує, і мені ополоник супу дасть. І я вже поспідав, додому йду сюди, на Попівку, — кум королю. Наситився сам, але ж пам'ятаю, що вдома

на мене чекають голодні брати Іван, Василь і сестра Люба. Доки дійду додому, дорогою випрошу в когось картоплі, в інших квасолі. Принесу те їм, вони наварять супу і трішки поїдять. Наїдужче голод дошкуляв навесні 1947-го. На Кардашевому сад був великий, ми там рвали ще зовсім зелені яблучка і пекли їх. Так і виживали».

Така робота була потрібна державі

Трохи легше стало жити Михайлові, як став за харчі пасти людську череду. «У Луки Зубаня корову з телятком пас. Вони до мене ставились як до онука. І поспідали, було, дадуть, і пообідати, ще бабуся із собою в поле торбинку нав'яже».

Якби був невпевненим у собі, слабкодушним, війна і повоєнне лихоліття, батькова хвороба не дали б хлопцеві здобути повноцінну загальну середню освіту, тому що школу довелося покинути після шостого класу. Проте він мобілізувався й на початку 1950-х влаштувався на роботу на завод, а згодом пішов у сьомий клас вечірньої школи.

«Тоді на дорогах восени і навесні було багато грязюки. Доки дійдеш до школи вночі, вимастити грязюкою ноги до колін. Та я терпів, учився і очно, і ввечері, і заочно. А таки свого добився, закінчив 11 класів і хотів ще вивчитися на сантехніка. Але тодішній головний інженер заводу Трохим Демченко, спасибі йому, розрадив, сказав: «Мишку, та навіщо воно тобі? Ти ж он як здібний ліпити! Не їдь! Не розраховуйся!» Я його послушав, і як вчепився в ту глину...»

На етапі учнівства Михайло Китриш заготовляв дрова в лісі, возив глину із глинища та придивлявся, як її добували. Робили це, розповідав, шахтним способом. Копали колодязь-шурф і за допомогою колеса тягали звідти сировину. У руках умільців, таких, як його учитель Йосип Мереха, вона перетворювалася на різний посуд.

А через пів року завдяки наставникові навчився виготовляти макітри й горщики, глечики і рязанки. Працював з насолодою, відчуваючи, що така робота йому до снаги, а головне, вона була потрібна державі. Перевиконуючи змінні норми виробітку, знаходив час декоративного ліплення. Та так захопився, що з 1961 року почав спеціалізуватися саме на ньому. Принагідно займався виставковою діяльністю. Його декоративні вироби займали там достойне місце. А 1971-го молодого тоді перспективного опішненського майстра-гончаря прийняли у Спілку художників СРСР.

Про той щасливий час Михайлові Єгоровичу нагадують чорно-білі фотографії, яких у нього кілька мішків. Окремо зберігає альбоми зі світлинами найкращих виробів, більшість яких нині перебувають у приватних колекціях і музеях провідних країн.

Коли Михайло Китриш прийшов працювати на завод «Художній керамік», там усі виробничі операції виконували вручну. Але поступово, до 1970-х років, виробництво механізували, навіть круги вже не треба було крутити ногами. Єдине, чого не

могли довірити машинам, — заготовляти дров. Їх велике заводське горно за повноцінний випал з'їдало 12—13 складометрів. А в 1980-х на завод і дрова завозили вже готові. Тільки працюю.

Любов до глини в опішнян у крові

Працювало тоді на «Художньому кераміку» 450 осіб. В Опішному були виробництва «Червоний гончар» і комбінат, де теж виготовляли гончарну і керамічну продукцію. Усього на території селищної ради традиційним народним промислом було охоплено понад тисячу людей. Самих майстрів-гончарів було понад 100. Можна уявити, скільки продукції вони виготовляли. І всю її реалізовували. Посуд возили у Краснодарський і Ставропольський краї, Львів. А з 1978 року найкращі вироби опішненських гончарів постачали вже й за кордон — у США, Японію, Німеччину, Канаду, Чехословаччину. Виготовляли вони продукцію і для художніх салонів та різних фондів.

Золота доба гончарства в Опішному припала на середину 1980-х. А з розпадом Радянського Союзу все це враз розбилося, наче макітра. Великі гончарні осередки поступово закрили, цехи було віддано в оренду. А гончарі пішли в підпілля — побудували в себе вдома невеликі горна. Із того й жили. Але покликання не зрадили.

«Гончарювання, любов до глини в опішнян у крові. Якби відродити завод «Художній керамік» або побудувати на території селища інше подібне виробництво, то не було б відбою від охочих там працювати, — вважає Михайло Єгорович. — Знайдуться й майстри, спроможні навчити молодих гончарювати». Для прикладу назвав Олександра Шкурпелу. Сам він, як був молодший і добре бачив, глечик виліплював за 5—7 хвилин.

Сказав таке й замовк, спохмурнів. Тоді похвалився: «Якщо не помру, влітку спробую посидіти за гончарним кругом. Тільки мені потрібен консультант. Якби я хоч трішки бачив, я б не свистунці ліпив, а щось складніше».

«А що саме ви б зліпили?» — запитую майстра. «О! — відразу аж стрепенувся він, — якби сталося таке диво і мені повернулося хоч 2—3 відсотки того зору, який був, я б насамперед улюбленого коня зліпив! А потім — тарелі з рибами, птахами, різних пташок. У нас із Галиною Сергіївною на майбутнє був план-завдання зробити плитку і з неї ще одне велике панно і розписати його (вона розписала б) орнаментом, щоб там були блакитний, зелений і білий кольори. У нас два є, нехай би було й третє».

«А яка доля ваших виробів, які ви, здається, у комірці зберігали?» — «Вони були у галереї, а після того, як її розширили, Оленка їх у гончарню, де я гончарював та ліпив, перенесла. І тепер мені там ніде гончарювати, треба буде щось робити».

Видно, справді Михайло Єгорович іще працюватиме за гончарним кругом. Адже заповіти треба виконувати.

Знамениті вироби майстра у його відомому фірмовому стилі

фото з twitter.com/aliedien

ВETERАНИ У СТРОЮ

«За нами ті, кому потрібен наш захист»

ЧЕСТЬ І СЛАВА. Львів'янин Олександр Гергерт добровольцем захищав Україну від російських агресорів та їхніх поплічників, тепер змінив професію на будівельну

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»

Уперше почув Олександра Гергерта зі Львова на одному з патріотичних заходів. У мікрофон він говорив без надриву, спокійно, а головне — в його словах лунала невідомість ширість. Вона зачіпала струни душ усіх присутніх, тож вони ловили кожне його слово. Я теж уважно слухав. І захотілося познайомитися ближче.

Життя Олександра, його родини сповнене найрізноманітніших перипетій, але попри складнощі, головною цінністю завжди для нього залишалася й залишається Україна.

Підґрунтя

Олександрове родинне коріння заглиблене на Львівщині, хоч батькова лінія належить до німецького етносу. Однак батько народився в Сибіру, бо його матір, яка походила з галицького міста Ходорів, доньку греко-католицького священника, сталінський режим репресував і переселив у цей суворий край. Дівоче прізвище її було Котурбач-Українець. Так підкреслила свою любов до України, відбуваючи покарання.

На чужині знайшла кохання, сім'ю її милого теж репресувала тоталітарна влада. Згодом з'явилася молода родина Гергертів, у якій народилося двоє дітей. Марили батьківщиною, але повертатися в рідний край було зась.

Цікавий поворот чи, може, просто доля підготувала гарний подарунок для подружжя. Олександрова бабуся в Сибіру здобула в місцевому технікумі спеціальність хіміка. Її як молодого фахівця направили на роботу на Львівщину в місто Новий Розділ, де будували гірничо-хімічний комбінат. Тут сім'я Гергертів отримала квартиру, з роками на білий світ прийшло ще двоє дітей.

Уся Олександрова родина по маминій лінії була репресована й переселена, як казали на Галичині, «на білі ведмеді». Рідний дідів брат, якому зазедве виповнилося 19 років, перебував у лавах УПА. Мав псевдо «Дячок», бо був сільським дяком. Потрапив у засідку, загинув. До матері, ще двох братів та сестри радянська влада застосувала каральні заходи й відправила на Крайню Північ Росії. Олександрів дід мав тоді лише 12 років, і перед загибеллю рідного брата нацисти забрали його оstarбайтером до Німеччини.

Олександрові батьки побралися в Новому Роздолі. У цьому місті й народився Олександр та його старший брат Андрій. Батько працював на тутешньому виробничому об'єднанні «Сірка», мати — вихователькою в дитсадку, а потім — учителькою молодших класів. 13-річним Сашко напівосиротів — помер батько. Зізнається, що завжди із братом відчував нестачу грошей, належного харчування, одягу.

Після школи вирішив здобувати універсальну спеціальність «економіка підприємства» і вступив до Львівського технікуму залізничного транспорту. Ще не закінчив першого курсу, і хлопця викликали у військкомат і вручили повістку.

Олександр Гергерт дякує Богові й полеглим побратимам за кожен прожитий день

Через два дні після повноліття юнак прибув служити у повітряно-десантну дивізію, що дислокувалася в місті Болград на Одещині. Каже, сам попросився в десантники, бо на призовному пункті побачив військового у блакитному береті. Відслужив гідно, повернувся в найвищому званні сержантського складу старшини.

Навчання після військової служби не покинув. Із дипломом випускника технікуму знання з економіки підприємства здобував у Бережанському агротехнічному інституті на Тернопільлі. Та з роками подав документи на вступ до навчального закладу. Цього разу — до міліцейської школи у Львові. Працював у карному розшуку. 2004 року, коли почалася Помаранчева революція, Олександр Гергерт став у її лави. Міліцейське керівництво цього вчинку не те що не схвалило, навпаки, звільнило підлеглого за статтею з роботи.

За десятиріччя, що тривало від Помаранчевої до Революції Гідності, з яскравих віх біографії треба назвати його піврічну підготовку в українському батальйоні, що виконував миротворчу місію в Лівані. Олександр розповідає, що пережив тоді емоції, доти не відомі. Війна більше снилася в ті роки, ніж тепер.

Потім опанував наймирнішу професію — будівельника. Упродовж 2010—2012 років займався будівельними роботами в Ялті.

У десятиріччя між революціями Олександр і його старший брат Андрій створили сім'ї. Обидва покохали дівчат на ім'я Надія. Може, тому, що Надією звуть і їхню маму.

Брати

Мама, на переконання Олександра, прищеплювала синам українськість, любов до рідної землі. Вона пропонувала їм у дитинстві читати різну історичну літературу про Україну, національних героїв і відомих по-

Разом зі своїми та братовими бойовими побратимами Олександр створив громадську організацію «Ветеранське братерство». Він каже, що під її крилом зібрав найкращих хлопців — відважних, енергійних, які й досі воюють, працюють. Зокрема плетуть маскувальні сітки, шийють подушки, інші речі, спілкуються з ветеранським середовищем у всій Україні.

статей. Хлопці розуміли, що їхня родина зазнала від комуністичної влади чимало репресій. До того ж бабуся мешкала у селі, де в 1940-х роках був міцний осередок упівців. Вона не боялася, нехай і стиха, розповідати внукам бувальщини про повстанців і навіть показувала місце, де загинув один з воїнів УПА. Брати, звісно, не могли не проїматися цим.

Обидва хлопці були пластунами. Олександр розповідає, що патріотичного запалу йому додавав брат Андрій, на три роки старший, беззаперечно авторитетний.

«Від нас рано пішов у засвіти батько, брат замінив мені його», — зазначає Олександр. Коли дозволили в 1990-х роках виїжджати за кордон, то батьків батько з рідною сестрою виїхав

на постійне проживання в Німеччину. А ось їхній внук і небіж Андрій дотримувався власного міркування: «Якщо ми народилися в Україні, то маємо жити й бути тут». Олександр, певна річ, підтримував брата.

Коли почалася Революція Гідності, першим у столицю поїхав Олександр. Старший брат не міг, бо мусив працювати.

«Я сильно застудився на Майдані, приїхав додому із запаленням саме перед трагічними лютневими подіями», — ділиться спогадами Олександр. Його замінив брат Андрій, який потрапив в осередок «Правого сектору». Коли російський агресор почав роздирати українську землю, брати Гергерти з Майдану добровольцями поїхали на вишколи. Андрій удома залишав дружину із трьома на той час дітьми, а в Олександра щойно народилася донечка Ганнуся.

Війна

Власну бойову біографію Андрій та Олександр почали писати зі Слов'янська. Андрій вирішив узяти собі псевдо «Червень», хоч народився у травні. Та неспроста обрав такий позивний, адже саме в червні з'явився на світ його молодший брат Олександр. Самому Олександрові вигадали псевдо «Довбуш». І теж не без підстав. Зізнається, має запальний, можна сказати, опришківський характер, гостро реагує на несправедливість.

Після Слов'янська у братів було бойове хрещення у Писках. Запитую, як би Олександр одним словом описав перші тижні війни. «Може, безлад, — каже. І додає: — Не зрозуміло було, де наші, куди і як правильно рухатися. Хлопці заїжджали на ворожі пости. Щодня звучала якась трагічна інформація: хтось загинув, хтось неправильно заїхав на блокпост, когось треба їхати визволяти, бо

зайшов не в ту зону. Психологічно було важко до цього звикати». Але війна — це війна, всі це чудово розуміли. Коли надійшла інформація, що ворог хоче пробивати собі сухопутний напрямок на Крим, братові Андрію додали очолити групу й виїхати до Маріуполя.

«Одразу вирішили, що Широкине — єдині ворота, де зможемо ефективно стримувати ворога, — каже Олександр Гергерт. — Вирушили туди й не помилилися. Коли почалися важкі бої, ми тримали 36 кілометрів лінії фронту».

Тут на Великдень Олександр поранило в голову. На Пасху до українських бійців навідалися зі святковими кошиками волонтери. Та враз ворог почав обстріл. Дехто із хлопців зазнав контузії, поранення.

Три осколки вп'ялися в Олександрове тіло, два з них медики витягли, а з одним ходить і досі.

Відповідальність

Олександр не перестає бути на війні й досі. Щоправда, тепер займається волонтерською діяльністю. Брат Андрій перебував на фронті кілька років, командував добровольчим батальйоном, зазнав поранення. Однак його, на жаль, здолало онкологічне захворювання. Він відійшов у вічність, залишивши в земному житті четвірку дітей. Олександр тепер підтримує братову сім'ю. Разом із дружиною Надією виховує доньку Ганнусю й сина Захара, якого назвав на честь Франкового літературного героя Захара Беркута. Невдовзі у 40 років стане батьком третьої дитини.

Разом зі своїми та братовими бойовими побратимами створив громадську організацію «Ветеранське братерство». Олександр каже, що під її крилом зібрав найкращих хлопців — відважних, енергійних, які й досі воюють, працюють. Зокрема плетуть маскувальні сітки, шийють подушки, інші речі, спілкуються з ветеранським середовищем у всій Україні, тримають руку на пульсі війни.

Дехто із хлопців відкрив невеликі реабілітаційні центри. Підприємницькою діяльністю займався й Олександр Гергерт. Разом з кількома побратимами почав освоювати будівельну галузь. Спочатку робили внутрішні ремонти, потім — фасадні, згодом — весь комплекс будівельних робіт. Купили земельну ділянку й будують, як розповідає, нерухомість комерційного напрямку.

Не забувають ветерани й про підростаюче покоління. «Ветеранське братерство» співпрацює із «Пластом», долучається до капеланських організацій у співпраці в патріотичному вихованні дітей та молоді. Часто хлопці проводять зустрічі, заходи у школах. У місті Моршин на Львівщині, наприклад, створили базу «Диверсант» — мікрореабілітаційний центр з відпочинковою зоною і музеєм просто неба. Із Широкиного привезли розбиту, обстріляну бойову техніку, на якій воювали й гинули наші бійці.

«Діти, оглядаючи цю техніку, відчувають усю трагедію російсько-української війни», — зауважує Олександр. Показують листи, подарунки, які свого часу хлопчики й дівчатка надсилали українським воїнам на фронт. Олександр каже, коли у час бойових дій отримували такі дитячі листи, малюнки, то мурашки по шкірі бігли. «Ми розуміли, що воїни в окопах не наодинці з війною, що за нами є ті, кому потрібен наш захист», — ділиться він думками.

Ветерани — у строю. Їм є діло та велика відповідальність і до ратних справ, і до різних царин життя на мирній території. Живить їх і пам'ять. У своїй сім'ї Олександр Гергерт заклад традицію — дякувати Богові за прожитий день. Разом з донькою молиться за брата Андрія, батька, всіх бойових побратимів, які полягли та які повернулися з бойових доріг живими.

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 10 листопада 2021 р. № 1167
Київ

Про затвердження Порядку організації
виїзду дітей за кордон на оздоровлення
та відпочинок

Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Затвердити Порядок організації виїзду дітей за кордон на оздоровлення та відпочинок, що додається.
2. Визнати такими, що втратили чинність, постанови Кабінету Міністрів України згідно з переліком, що додається.
3. Ця постанова набирає чинності з 1 січня 2022 року.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 10 листопада 2021 р. № 1167

ПОРЯДОК

організації виїзду дітей за кордон на оздоровлення та відпочинок

1. Цей Порядок регламентує виїзд організованої групи дітей (двох і більше) віком від 7 до 18 років (далі — група дітей) за кордон на оздоровлення та відпочинок за попередньо визначеними та затвердженими маршрутом і програмою перебування.

Для цього Порядку не поширюється на виїзд дітей за кордон на оздоровлення та відпочинок разом із батьками (опікунами, піклувальниками, прийомними батьками, батьками-вихователями), у туристичну подорож та з іншою метою (участь у міжнародних заходах, освітніх, культурних, спортивних програмах).

2. Діяльність, пов'язану з організацією виїзду групи дітей, можуть провадити структурні підрозділи з питань соціального захисту населення обласних, Київської міської держадміністрацій, підприємства, установи, організації, зокрема благодійні та громадські, за умови, що їх установчими документами передбачається провадження або сприяння діяльності з організації оздоровлення та відпочинку групи дітей за кордоном (далі — організатор).

3. Безпечення організації оздоровлення та відпочинку дітей в сім'ї, що приймає дітей, або закладі (літній табір, санаторій, пансіонат тощо) (далі — заклад оздоровлення та відпочинку) здійснює сторона, що приймає дітей на оздоровлення та відпочинок (далі — сторона, що приймає дітей), відповідно до договору про надання послуг з оздоровлення та відпочинку групи дітей (далі — договір), укладеного з організатором.

4. Координацію діяльності, пов'язаної з організацією виїзду групи дітей, і контроль за її провадженням здійснюють структурні підрозділи з питань соціального захисту населення обласних і Київської міської держадміністрацій (дал

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 3 листопада 2021 р. № 1399-р
Київ

Про внесення змін у додаток 14 до
розпорядження Кабінету Міністрів України
від 8 лютого 2021 р. № 98

Внести зміни у додаток 14 до розпорядження Кабінету Міністрів України від 8 лютого 2021 р. № 98 «Про погодження розподілу додаткової дотації на здійснення переданих з державного бюджету видатків з утримання закладів освіти та охорони здоров'я між місцевими бюджетами у 2021 році» — із змінами, внесеними розпорядженням Кабінету Міністрів України від 2 червня 2021 р. № 569 (Офіційний вісник України, 2021 р., № 46, ст. 2883), виклавши його в редакції, що додається.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

Додаток 14
до розпорядження Кабінету Міністрів України
від 8 лютого 2021 р. № 98
(в редакції розпорядження Кабінету Міністрів
України від 3 листопада 2021 р. № 1399-р)
РОЗПОДІЛ
додаткової дотації на здійснення переданих з державного бюджету
видатків з утримання закладів освіти та охорони здоров'я між
місцевими бюджетами Одеської області на 2021 рік

Код бюджету	Назва місцевого бюджету адміністративно-територіальної одиниці	Обсяг, тис. гривень
15100000000	Обласний бюджет Одеської області	239 060,57
15501000000	Бюджет Балтської міської територіальної громади	1 380,05
15502000000	Бюджет Білявської міської територіальної громади	6 438,45
15503000000	Бюджет Великомихайлівської селищної територіальної громади	761,87
15505000000	Бюджет Маразліївської сільської територіальної громади	542,96
15506000000	Бюджет Розквітівської сільської територіальної громади	438,34
15507000000	Бюджет Тузлівської сільської територіальної громади	911
15508000000	Бюджет Новокальчевської сільської територіальної громади	365,05
15509000000	Бюджет Затишанської селищної територіальної громади	601,48
15510000000	Бюджет Ширяївської селищної територіальної громади	679,33
15511000000	Бюджет Коноплянської сільської територіальної громади	534,87
15512000000	Бюджет Ясківської сільської територіальної громади	687,39
15513000000	Бюджет Куяльницької сільської територіальної громади	952,49
15514000000	Бюджет Березівської міської територіальної громади	5 100,69
15515000000	Бюджет Старокозаської сільської територіальної громади	984,3
15517000000	Бюджет Вилківської міської територіальної громади	

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ ТА УКРАЇНА

СПРАВА «АЛІЗАДА ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF ALIZADA AND OTHERS v. UKRAINE) (заява № 1100/14 та 2 інші)

Стислий виклад рішення від 16 вересня 2021 року

У цій справі згідно з твердженнями заявників кожен з них зазнав жорстокого поводження працівників правоохоронних органів під час затримання та з метою отримання зізнавальних показань у зв'язку з підозрою у скоєнні злочину. Двоє заявників також стверджували про неефективність проведення розслідування за їхніми скаргами. Незважаючи на скарги двох заявників на жорстоке поводження, прокуратурами не порушувалися кримінальні провадження за фактом жорстокого поводження або порушувалися та закривалися у зв'язку з відсутністю ознак такого поводження.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на жорстоке поводження з ними працівників міліції. Крім того, двоє заявників скаржилися на непроведення належного розслідування за їхніми відповідними скаргами, а також подали інші скарги за пунктами 1, 3 та 5 статті 5 Конвенції, пунктом 1 статті 6 Конвенції, статтею 8 Конвенції, статтею 13 Конвенції та статтею 1 Протоколу 1 до Конвенції.

Розглянувши скарги заявників за статтею 3 Конвенції, Європейський суд зазначив, що наведені заявниками описи обставин жорстокого поводження з ними є детальними і послідовними, та дійшов висновку, що держава несе відповідальність за це, отже було порушено статтю 3 Конвенції. Крім того, посилаючись на рішення у справі «*Каверзін проти України*», Європейський суд вказав, що небажання органів державної влади забезпечити оперативне та ретельне розслідування скарг на жорстоке поводження працівників правоохоронних органів становить системну проблему, і констатував порушення процесуального аспекту статті 3 Конвенції.

Щодо скарг першого заявника за статтями 6 та 13 Конвенції і статті 1 Протоколу 1 до Конвенції Європейський суд зауважив, що ця частина заяви є продовженням рішення у справі «*Бурмич та інші проти України*» і має розглядатися згідно з передбаченою у ньому процедурою, тобто вона має бути включена з реєстру та передана Комітету міністрів Ради Європи з метою її вирішення в рамках вжиття заходів загального характеру на виконання пілотного рішення у справі «*Юрій Миколайович Іванов проти України*».

Стосовно скарги третього заявника за пунктом 1 статті 5 Конвенції на свавільне незадокументоване затримання його з 19 до 21 листопада 2010 року працівниками Нікопольського відділу міліції Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, визнав цю скаргу прийнятною та констатував порушення цього положення Конвенції.

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 3 листопада 2021 р. № 1162
Київ

Про внесення змін до Положення
про Міністерство цифрової трансформації
України

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести до Положення про Міністерство цифрової трансформації України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856 (Офіційний вісник України, 2019 р., № 80, ст. 2736; 2020 р., № 55, ст. 1714), зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ
ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 3 листопада 2021 р. № 1162

ЗМІНИ,
що вносяться до Положення про Міністерство
цифрової трансформації України

1. Абзац другий пункту 1 після слів «у сфері розвитку ІТ-індустрії» доповнити словами «; у сфері розвитку та функціонування правового режиму Дія Сіті».
2. Пункт 3 доповнити абзацом такого змісту:
«у сфері розвитку та функціонування правового режиму Дія Сіті».
3. У пункті 4:
 - 1) в абзаці тринадцятому підпункту 3 слово «резидентів» виключити;
 - 2) доповнити пункт підпунктами 9²— 9⁶ такого змісту:
«9²) приймає рішення про набуття статусу резидента Дія Сіті, про залишення заяви про набуття статусу резидента Дія Сіті без розгляду, про відмову в набутті статусу резидента Дія Сіті, про втрату статусу резидента Дія Сіті в порядку, передбаченому Законом України «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні», а також вживає заходів щодо забезпечення внесення відповідних записів до реєстру Дія Сіті;
 - 9³) вживає організаційних заходів щодо забезпечення функціонування реєстру Дія Сіті та є його держателем;
 - 9⁴) здійснює заходи із створення, доопрацювання та супроводження програмного забезпечення реєстру Дія Сіті, відповідає за його технічне і технологічне забезпечення, збереження та захист інформації, що міститься в реєстрі Дія Сіті, або делегує передбачені цим підпунктом повноваження державному унітарному підприємству, що належить до сфери його управління;
 - 9⁵) здійснює в порядку та межах, що визначені Законом України «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні», контроль за відповідністю заявників та резидентів Дія Сіті вимогам, визначеним статтею 5 зазначеного Закону;
 - 9⁶) здійснює розгляд звітів про відповідність, незалежних висновків та іншої інформації про резидентів Дія Сіті на предмет наявності ознак, що можуть бути підставою для прийняття рішення про втрату статусу резидента Дія Сіті».
4. Пункт 6 доповнити підпунктом 6 такого змісту:

«6) отримувати від інших державних органів, компетентних органів іноземних держав та міжнародних міжурядових організацій інформацію з метою накопичення відомостей про відповідність чи невідповідність заявників та резидентів Дія Сіті вимогам, визначеним статтею 5 Закону України «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні»».</

ОГОЛОШЕННЯ

Повістка про виклик, відповідно до вимог ст.ст. 56,135 КПК України:

За обвинувальним актом відносно Яковлева О.В. обвинуваченого у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 263, ч. 2 ст. 294 КК України, в судове засідання, яке відбудеться 22.11.2021 об 11.00 годин, за адресою: м. Одеса, вул. Балківська, 33, Приморський районний суд м. Одеси, зал судових засідань №107, викликаються потерпілі:

- Лосінський Лука Леонідович, 19.07.1956 року народження, проживаючий: м. Одеса, вул. Нікітіна.
- Іванова Любова Петрівна, 15.06.1956 року народження, зареєстрована: Одеська область, Білгород-Дністровський район, смт Затока, вул. Заріпова, 63/1, проживаюча: Одеська область, м. Білгород-Дністровський, вул. Перемоги, 29, кв. 8.
- Мамалига Маргарита Василівна, 15.07.1975 року народження, проживаюча: м. Одеса, вул. Балківська, 139, кв. 133,
- Горенко Євгенія Вікторівна, 19.11.1978 року народження, проживаюча: м. Одеса, вул. Дача Ковалевського, 30,
- Яворський Анатолій Йосипович, 25.02.1926, проживає: м. Одеса, вул. Варненська, 17, кв. 53,
- Яворська Олена Анатоліївна, 15.07.1973 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Варненська, 17, кв. 53,
- Жулькова Раїса Ігорівна, 01.03.1941 року народження, проживає: м. Одеса, вул. В. Терешкової, 46, кв. 55,
- Бірюков Василь Михайлович, 01.06.1945 року народження, проживає: Одеська область, Овідіопольський район, с. Мізикевича, вул. Проектовна, 1, кв. 1/25,
- Бірюкова Людмила Іванівна, 23.11.1946 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Мал. Арнаутська, 88, кв. 7,
- Петрова Ірина Георгіївна, 17.06.1954 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Банківська, 193, кв.133,
- Рудиченко Валерій Валерійович, 12.12.1977 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Люстдорфська дорога, 7,
- Зезек Сергій Олександрович, 02.07.0986 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Ак. Філатова, 70, кімн. 120
- Костантинів Олег В'ячеславович, 11.01.1984 року народження, м. Одеса, пров. Гвоздичний, 3-А, кв. 16,
- Сягровець Микола Анатолійович, 01.09.1982 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Радісна, 7, кв. 64,
- Коржов Олександр Васильович, 25.09.1979 року народження, проживає: м. Одеса, вул. Промислова, 22,
- Закревський Віталій Євгенович, 28.01.1974 року народження, проживає: Одеська область, м. Овідіополь, вул. Га-гаріна, 37, кв. 1,
- Сітар Олексій Миколайович, 03.11.1987 року проживає: м. Одеса, пров. 2-й Розумовський, 3,
- Деркач Олексій Володимирович, 24.06.1983 року народження, проживає: м. Одеса, пр. Добровольського, 156, кв. 52,
- Крпко Віктор Васильович,

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

Проти актора Алека Болдуїна подали судовий позов через недбальство

РЕЗОНАНС. У справі трагічної загибелі операторки фільму «Іржа» Галини Гатчинс, яку минулого місяця під час зйомок випадково застрелив актор Алек Болдуїн, подано перший судовий позов. Його подав головний освітлювач Серж Светний проти Болдуїна та інших членів знімальної групи. У позові освітлювач заявляє, що ненавмисне вбивство Галини Гатчинс «було спричинено недбальством і бездіяльністю» головного актора та продюсера фільму. У позові також фігурує ім'я Ганни Гутьєррес-Рід, експертки з питань зброї у знімальній групі, яка через своїх адвокатів уже заявила, що її підставили, поклавши на неї відповідальність за загибель Гатчинс.

«Не було необхідності, щоб бойова куля перебувала в барabanі кольта 45-го калібру або взагалі була будь-де на знімальному майданчику. Наявність такої кулі в револьвері становила смертельну загрозу для всіх, хто перебував поруч», — йдеться у позові, поданому до суду Лос-Анджелеса.

У документі йдеться, що Светний відчув, як куля пролетіла повз нього, після чого на його обличчі з'явилися сліди порохи. Алек Болдуїн, поміч-

Ця трагічна історія ще довго збурюватиме Голлівуд

ник режисера Дейв Голлс і Ганна Гутьєррес-Рід не дотримувалися загальноприйнятої в кіноіндустрії практики поводження зі зброєю і «дозволяли спрямовувати револьвер, заряджений бойовими набоєм, на людей», — зазначено в позові.

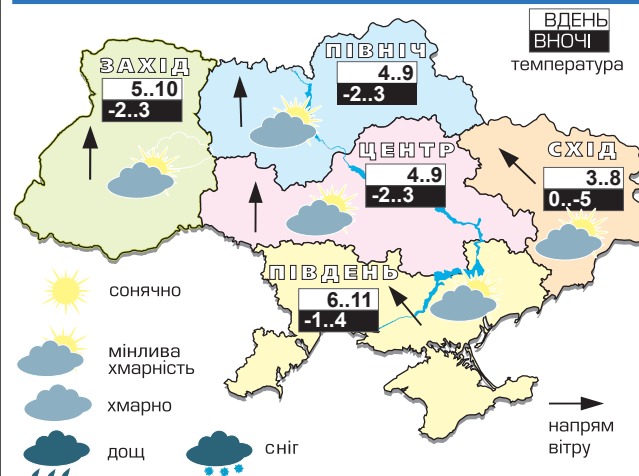
Галина Гатчинс, талановита операторка родом з України, загинула на репетиції сцени зі стрільниною, коли Алек Болдуїн вистрелив у її бік кулю,

яка випадково виявилася бойовою. Вогнепальну зброю актор отримав з рук Голлса, який запевнив Болдуїна, що пістолет заряджений холостими набоями. Пізніше Голлс зізнався слідчим, що він не перевіряв зброю як слід.

Бойова куля, випущена з револьвера, вбила Галину Гатчинс і поранила режисера Джоеля Соуза. Експертка зі зброї 24-річна Ганна Гутьєррес-Рід

відповідала за реквізит у вигляді вогнепальної зброї та боеприпасів. Її адвокати наполягають, що вона не знає, чому на знімальному майданчику опинився бойовий набій. «Ми переконані, що це було підлаштовано навмисне і що Ганну підставили. Ми вважаємо, що фальсифікацію на місці події було здійснено ще до прибуття поліції», — йдеться у заяві адвокатів.

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 14 ЛИСТОПАДА

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	-2 +3	+4 +9	Черкаська	+2 -3	+4 +9
Житомирська	-2 +3	+4 +9	Кіровоградська	-2 +3	+4 +9
Чернігівська	+2 -3	+3 +8	Полтавська	+2 -3	+3 +8
Сумська	+2 -3	+3 +8	Дніпропетровська	+2 -3	+4 +9
Закарпатська	-2 +3	+7 +12	Одеська	0 +5	+8 +13
Рівненська	-2 +3	+4 +9	Миколаївська	-1 +4	+5 +10
Львівська	+2 -3	+6 +11	Херсонська	-2 +3	+6 +11
Івано-Франківська	+2 -3	+4 +9	Запорізька	+2 -3	+5 +10
Волинська	-2 +3	+4 +9	Харківська	0 -5	+3 +8
Хмельницька	-1 +4	+4 +9	Донецька	+1 -4	+3 +8
Чернівецька	-1 -6	+5 +10	Луганська	0 -5	+2 +7
Тернопільська	-1 +4	+5 +10	Крим	0 +5	+7 +12
Вінницька	-2 +3	+5 +10	Київ	0 +2	+6 +8

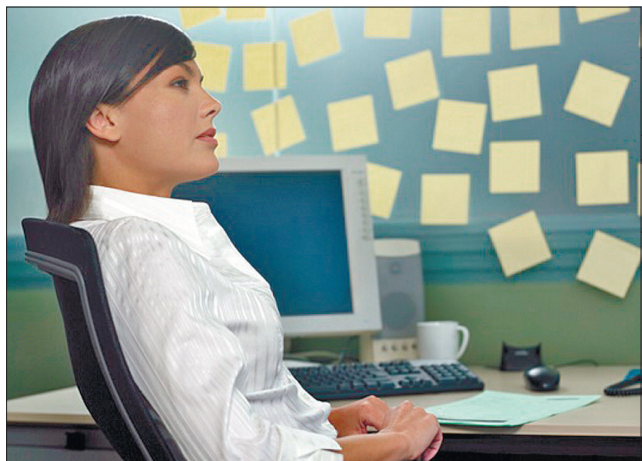
Укргідрометцентр

Жінкам у ЄС платять менше, ніж чоловікам

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ. Цього тижня в Євросоюзі відзначили День нерівної оплати праці. Це означає, що з 10 листопада жінки в ЄС символічно працюють безплатно до кінця року, на відміну від колег-чоловіків, які виконують таку саму роботу.

Рівна оплата за однакову працю — частина європейських договорів з 1957 року. Проте європейська неурядова організація, яка опікується правами жінок, PES Women, відзначає День нерівної оплати праці, щоб підвищити обізнаність про те, що в середньому європейські жінки досі заробляють на 14,1% менше, ніж чоловіки на таких самих посадах. Це приблизно дорівнює сумі двомісячної платні.

«Крім дискримінації в оплаті праці, ще один важливий нюанс — нерівний розподіл домашніх обов'язків і обов'язків з догляду за дітьми», — йдеться у прес-релізі PES Women. Особливо

За два роки різниця в оплаті праці все-таки скоротилася з 16 до 14,1 відсотка

ця несправедливість загострилася під час локдауну, оскільки тоді жінки взяли на себе більшу частину додаткової домашньої роботи. Така нерівність має великий вплив на кар'єру

жінок. Приблизно до 30 років, коли молодь вирішує створити родину, між кар'єрними амбіціями представників різних статей зароджується помітна розбіжність. «Жінки частіше перехо-

дять на неповний робочий день або йдуть у декрет, гальмуючи свою кар'єру», — вважають у PES Women.

Останнє дослідження, проведене Вільним університетом Брюсселя, як чоловіки та жінки проводили час у період карантину, засвідчило, що в середньому чоловіки були вдома на чотири години довше, але витрачали на домашні обов'язки лише на шість хвилин більше, ніж 2013 року. Тобто чоловіки не ходили на роботу, в спортклуби чи бари на зустріч з друзями, проте не витрачали більше часу на ведення домашнього господарства.

Але попри стереотипні гендерні ролі, які досі існують, зміни відбуваються. Згідно зі статистичними даними, коли День нерівної оплати праці відзначали 2019 року, різниця в оплаті праці між чоловіками й жінками становила 16%.

Археологи знайшли таємниче поховання

ЗНАХІДКА. У Перу археологи під час розкопок стародавнього міста Чан-Чан знайшли 25 людських скелетів. Їх було виявлено у невеликому похованні площею 10 квадратних метрів. Чан-Чан — найбільше доколумбове місто Південної Америки, столиця імперії Чимор. Воно виникло близько 1300 років тому. У період розквіту там жило понад 60 тисяч людей. Імперія Чимор правила

до XV століття, коли її завоювали інки.

Науковці вважають, що знайдений скелет міг бути місцем поховання еліти Чимора. Археолог Синтія Куева, яка керувала розкопками, повідомила агентство Reuters, що більшість останків належать молодим жінкам. «Жодні з них на моменті смерті не було більш як 30 років», — розповіла науковиця.

Відомо, що чиморійці приносили людські жертви богам, зокрема й дітей. Проте, за інформацією археологів, у них немає доказів, що тих, чий скелет знайшли в похованні, було принесено в жертву. Та фахівці збираються провести додаткові тести, щоб спробувати встановити точну причину їхньої смерті.

Археолог Горге Менесес Бартр розповів: положення од-

ного зі скелетів свідчить, що його було поховано після смерті. А положення інших — що їх було перенесено з іншої могили. Синтія Куева зазначила, що чиморійці вміли бальзамувати останки своїх померлих. За повідомленням місцевих ЗМІ, скелети перебували в сидячому положенні і їх було загорнуто в кілька шарів бавовняної тканини. У похованні знайшли також майже 50 керамічних виробів.

Малюк-рекордсмен

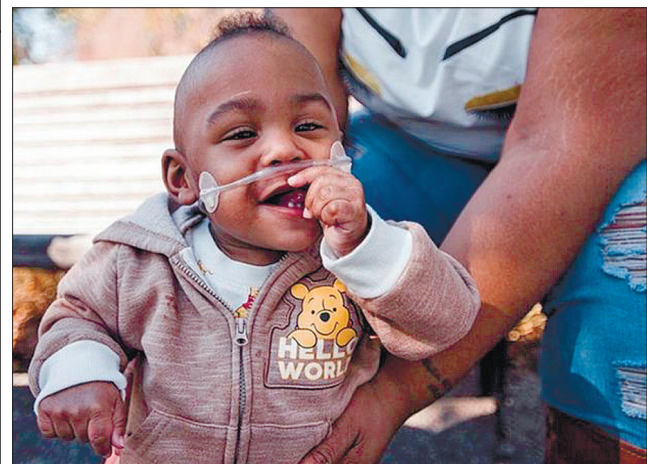
ЖАГА ЖИТТЯ. Хлопчика зі США, який народився на 21-му тижні й день з вагою 420 грамів, визнано найнедоношенішою у світі дитиною, яка вижила. Малюк Кертіс Мінс народився в місті Бірмінгем штату Алабама торік 4 липня. Йому вже виповнився рік і чотири місяці, його здоров'ю нічого не загрожує. Унікальний випадок зафіксовано у Книзі рекордів Гіннеса, й інформацію про це оприлюднили нещодавно.

Зазвичай здорова вагітність триває 40 тижнів. Але Кертіс та його сестра-близнючка Касія з'явилися на світ на половині терміну. Дітей відразу помістили в реанімацію, але, на жаль, наступного дня Касія померла. Маленькому Кертісу лікарі давали менш як 1% шансів на виживання. Та він здивував усіх.

Через три місяці хлопчика від'єднали від апарата штучного дихання, а у квітні цього року його виписали з лікарні, де він пробув 275 днів. За цей час лікарям довелося навчити малюка дихати та їсти самостійно, адже він майже рік харчувався й дихав через медичні трубки.

«Мить, коли я забрала Кертіса додому, де на нього чекали брати і сестрички, стала найнезабутнішою у моєму житті», — сказала BBC мати малюка Мішель Батлер. Кертіс досі потребує кисневої підтримки й інколи отримує харчування через зонд, але загалом лікарі стверджують, що він здоровий.

Попередній рекорд немовляти, яке з'явилося передчасно на світ, належав Річардові Гатчинсону з Вісконсину. Він народився всього на 24 години пізніше, ніж Кертіс, на терміні 21 тиждень і два дні.

Медицина дедалі більше здатна творити дива

Сторінку підготувала Вікторія ВЛАСЕНКО, «Урядовий кур'єр»

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

Засновник — Кабінет Міністрів України

Реєстраційне свідоцтво КВ № 2 від 12 квітня 1994 року

Передплатні індекси «Урядового кур'єра» —

61035, 40227 (соціальний)

Головний редактор — Сергій БРАГА

Перший заступник

головного редактора

Леонід САМСОНЕНКО

Заступник головного редактора

Павло БЕБА

Адреса в Інтернеті: www.ukurier.gov.ua

Адреса редакції: 01008, Київ, вул. Михайла Грушевського, 14

Телефон для довідок: 253-12-95.

Телефони відділу реклами: 253-55-09,

факс: 230-06-71, e-mail: adv@ukcc.com.ua

«Урядовий кур'єр» виходить у вівторок, середу, четвер,

п'ятницю та суботу

Зам. № 85 370

Загальний тираж за листопад 167 463

Листування з читачами тільки

на сторінках газети.

Відповідальність за достовірність

інформації та реклами несуть автори

та рекламодавці.

Набрано і зверстано у комп'ютерному

центрі «Урядового кур'єра».

Друк: ТОВ «Міга-Поліграф»,

04073, Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

www.mega-poligraf.kiev.ua